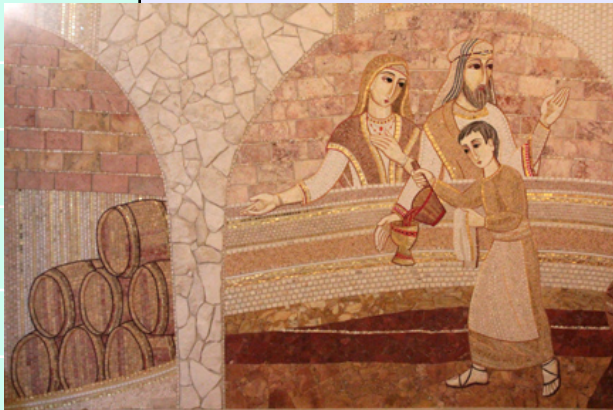

13.01.2025 PONEDELJEK		VEROUK REDNO!
14.01.2025 TOREK		
15.01.2025 SREDA		
16.01.2025 ČETRTEK		
17.01.2025 PETEK		
18.01.2025 SOBOTA		
19.01.2025	KAZLJE 8.30 SV.ANTON 10h	++URŠIČ, Štorje 20 ZA ŽIVE IN POKOJNE ŽUPLJANE
2 NEDELJA MED LETOM		

20.01.2025 PONEDELJEK		
21.01.2025 TOREK		
22.01.2025 SREDA		
23.01.2025 ČETRTEK		
24.01.2025 PETEK		
25.01.2025 SOBOTA		
26.01.2025	KAZLJE 8.30 TOMAJ 10h	+ IVANKA MAJCEN, Kazlje 44 ZA ŽIVE IN POKOJNE ŽUPLJANE
3 NEDELJA MED LETOM		

ŽUPNIJA TOMAJ
JEZUSOV KRST IN 2 NEDELJA MED LETOM

Štev.02 in 03/LETO XIII.

12. januar 2025

Nedelja Jezusovega krsta

Oče pričuje o Sinu

Iz svetega evangelija po Luku (Lk 3,15-16.21-22)

Tisti čas je ljudstvo živelo v pričakovanju in so se v srcu vsi spraševali o Janezu, če ni morda on Mesija. Janez pa je vsem odgovoril: »Jaz vas krščujem z vodo, pride pa močnejši od mene, in jaz nisem vreden, da bi mu odvezal jermen njegovih sandal; on vas bo krstil s Svetim Duhom in ognjem. Ko je vse ljudstvo prejelo krst in je bil tudi Jezus krščen ter je molil, se je odprlo nebo. Sveti Duh je prišel nadenj v telesni podobi kakor golob in zaslišal se je glas iz neba: »Ti si moj ljubljeni Sin, nad teboj imam veselje.«

2 nedelja med letom

Jezusov prvi čudež

Iz svetega evangelija po Janezu (Jn 2,1-11)

Tisti čas je bila svatba v Kani Galilejski in Jezusova mati je bila tam. Na svatbo so bili povabljeni tudi Jezus in njegovi učenci. Ko je vino pošlo, je rekla Jezusu njegova mati: »Vina nimajo.« In Jezus ji je dejal: »Kaj hočeš od mene, žena? Moja ura še ni prišla.« Njegova mati je rekla strežnikom: »Kar koli vam reče, storite.« Tam pa je stalo šest kamnitih vrčev, pripravljenih za judovsko očiščevanje; držali so po dve ali tri mere. Jezus jim je rekel: »Napolnite vrče z vodo!« In napolnili so jih do vrha. Nato jim je rekel: »Zajemite zdaj in nesite starešini!« In nesli so mu. Ko je starešina pokusil vodo, ki je postala vino, in ni vedel, od kod je, strežniki, ki so zajeli vodo, pa so vedeli –, je poklical ženina in mu rekel: »Vsakdo postreže najprej z dobrim vinom, in ko se ljudje napijejo, s slabšim; ti pa si dobro vino prihranil do zdaj.« Tako je Jezus v galilejski Kani naredil prvo od znamenj in razodel svoje veličastvo in njegovi učenci so verovali vanj.

Duhovna spodbuda

Komentar Luke 3,15-16,21-22 (JEZUSOV KRST)

Gospodov krst je lepa priložnost za premišljevanje o pomenu njegovega krsta in o pomenu našega krsta.

S krstom se Jezus razodeva ljudem in nam. Janez Krstnik nam pove namen svojega poslanstva (da nas krsti v Svetem Duhu in v ognju, to je, da nas potopi v Božje življenje in nas očisti greha). Bog Oče nam pove, kdo je Jezus (ljubljeni Sin). Jezus namesto tega razkrije svoj slog, svoj način bivanja. Zato je pomembno razumeti, »kako« se razkrije. Če bi bili Bog, kako bi se predstavili svetu? Naj vsakdo odgovori ... Namesto tega se Jezus postavi v vrsto med grešnike in prejme Janezov krst! Kot je dobro razložil Benedikt XVI.: »Dogaja se tisto, kar se našim očem morda zdi paradoksalno. Ali Jezus potrebuje pokoro in spreobrnjenje? Zagotovo ne. Toda On, ki je brez greha, se postavlja med grešnike, da se krsti, da opravi to dejanje pokore; Božji svetnik se pridružuje tistim, ki prepoznajo, da potrebujejo odpuščanje in prosijo Boga za dar spreobrnjenja, to je milost, da bi se z vsem srcem vrnili k njemu, da bi bili v celoti njegovi. Jezus se želi postaviti na stran grešnikov, izkazovati solidarnost z njimi, izražati Božjo bližino. Jezus izkazuje solidarnost z nami, z našim bojem, da se spreobrnemo, da zapustimo našo sebičnost, da se ločimo od svojih grehov, da nam pove, da če tako delamo, bomo rešeni. Sprejmemo ga v svoje življenje in on nas je sposoben dvigniti in popeljati v višave Boga Očeta. In ta Jezusova solidarnost ni tako rekoč preprosta vaja uma in volje. Jezus se je resnično poglobil v naše človeško stanje, živel ga je v polnosti, razen v grehu, in zna razumeti našo šibkost in krhkost. Zaradi tega ga navdaja sočutje, odloči se, da bo »trpel z ljudmi«, da bo skupaj z nami postal spokojen. To je Božje delo, ki ga želi Jezus opraviti: božansko poslanstvo ozdravljanja ranjenih in zdravljenja bolnih, prevzemanja greha sveta nase ... Spričo tega dejanja ponižne ljubezni Božjega Sina, se nebesa odprejo in Sveti Duh se vidno pokaže v obliki goloba, glas od zgoraj pa izraža Očetovo zadovoljstvo, ki prepozna edinorojenega Sina, Ljubljenega. To je resnično razodetje Svete Trojice, ki priča o Jezusovi božanskosti, o tem, da je obljubljeni Mesija, tisti, ki ga je Bog poslal, da osvobodi svoje ljudstvo, da bi se rešili« (glej Iz 40,2).

Zdaj pa se posvetimo pomenu našega krsta. S prejemom krsta smo se potopili v življenje Svete Trojice, smo bili globoko in življenjsko združeni s Kristusom, postali udeleženci njegovega sinovskega odnosa z Očetom. Potopili smo se v skrivnost njegove smrti in postali udeleženci njegovega vstajenja, ki je vir novega življenja. S krstom smo dobili velik, neizmeren dar, ki se ga včasih niti ne zavedamo. Kot pravi Katekizem katoliške Cerkve: »Krst ne le očisti vse grehe, ampak iz začetnika naredi tudi 'novo stvar' (2 Kor 5,17), Božjega posinovljenega sina, ki je postal 'deležen božanskega narave' (2 Kor 5,17)« (2 Pt 1,4), postane Kristusov član in z njim sodedič in tempelj Svetega Duha. Sveta Trojica daje krščenemu posvečujočo milost, milost opravičenja, ki

- I) ga naredi sposobnega verovati v Boga, upati vanj in ga ljubiti po teoloških krepostih;
- II) mu daje sposobnost živeti in delovati pod vodstvom Svetega Duha, po darovih Svetega Duha
- III) omogoča, da raste v dobroti skozi moralne kreposti« (KKC 1265-1266).

Da, od dneva krsta je v naših srcih posejano nebeško življenje, ki smo ga poklicani večati in hraniti z molitvijo, udeležbo pri zakramentih in dobredelnostjo, ki uteleša tisti stil bližine, nežnosti in sočutja, ki nam ga je dal Kristus. Poklicani smo k veličini, k svetosti, da živimo na zemlji po nebesih, združeni s Kristusom, sejemo ljubezen, pravičnost, bratstvo. Iskreno se vprašajmo: ali poskrbimo, da bo ta neizmerni zaklad obrodil sadove?

Če ne, za kaj živimo?

Rdečica kanske vode (2 NEDELJA MED LETOM)

"Voda je videla svojega Gospoda in zardela!"

Tako ljubimec, kot je sveti Avguštin, mojstrsko komentira odlomek o poroki v Kani. Z njegovimi lastnimi očmi gledamo odrešilni dogodek, ki se tam odvija, in dojamemo skrivnost preobrazbe s pridihom praznovanja.

Pogosto elementi narave sodelujejo pri Jezusovih skrivnostih, ki so Božje skrivnosti, s to lastnostjo, da ne zadržujejo sadu zase, ampak da nujno postanejo dar. Voda postane vino, da ne bi ostala rezervirana za obrede volitev, prakse razlikovanja in ločevanja, temveč da bi bila instrument delitve. Tako Bog vedno dela, ko dela: podira ograje, odstranjuje ključavnice, na stečaj odpira vrata, da vsakdo najde dom in veselje. Predstavljajmo si, kako močno si je želel, da bi voda, spremenjena v vino, razbila tudi trdo skorjo kamnitih vrčev in se bujno razlila vsepovsod, da bi dosegla vse kot oznanilo in izpolnitev odrešenja. Kakor hudournik, ki postane reka in ko gladina vode narašča, izhajajoč iz templja Božje slave (prim. Ez 47,1-12), tako izvirajo iz izvira obiskanega in odrešenega vsakdanjega življenja potoki blagoslovaki se širijo na vsa ljudstva.

Z Jezusom je Božje življenje dokončno vstopilo v človeško življenje.

Voda je domači element, ki simbolično pozdravlja delo Najvišjega in, ko postane okusno in dobro vino, nakazuje, kako je ta zemeljski sad pripravljen, da se spremeni v raj.

Poročna pojedina je podoba Kraljestva in prišla je ura, da se izpolni. Mati, "strokovnjakinja" za vsakdanje stvari, je to razumela in se je vedno "urila" v navadi Nazareta, da bi prepoznala skrivnostne prihoda Duha. Njena drža poslušanja zgodovine in hkrati zaupanje v Sina, ki prinaša dišavo nebes, razodeva slog Cerkve, poklicane postati in živeti kot ljubljena nevesta, okrašena za svatbo. Cerkev, ki postane služabnica, ki potrebuje velikodušne, a tudi pogumne moške in žene, da delajo vse, kar jim Gospod predlaga. Cerkev, ki se ne sramuje predstaviti se takšne, kakršna je, nekoliko potolčena, včasih celo omadeževana zaradi lastnih zmot, a zavedajoča se, da ji ne bodo več lastni običaji, temveč samo srečanje z Zakoncem (Kristusom) dali srce in čednost.

Poročni banket je izraz želje: da vsakdo najde prostor, saj nihče ne more biti izključen iz veselja nove družine, ki se začne. Cerkev je ta družina, ta hiša z odprtimi vrati, to bivališče z okusom obdelanih in opojnih vinogradov v svojih obilnih sadovih. Cerkev pot človekovega dela vcepi v nebeško milost in od tam sprejema dragoceni zaklad evharistije, mize, ki sega skozi stoletja in povezuje večnost s časom.

Poročna pojedina je uresničitev velikonočne skrivnosti.

Po bolečini odsotnosti in dvomu iskanja, prehodu skozi tišino čakanja je dosežena zmaga nad smrtjo. V novem življenju, danem zastonj, se pojavi možnost polnosti, ki jo starodavno čaščenje in običaji samo prednazorijo. Na gostiji Kraljestva je ženin in samo Jezus nam to da razumeti, to doživimo s sprejetjem povabila k mizi. Jedci smo, poznamo radikalen učinek velike noči. A da bi uživali njegove sadove in se opijali od prazničnega veselja, ki nam ga lahko podari vino, ki teče s Križa, se moramo s stola gostov preseliti na mesto zaročencev. Nihče ni samo pasivni gledalec. Vsak izmed nas je dobil poročno obleko. Smo živi člani edine ljubljene Gospodove Neveste. Z Njegovim srcem smo intimni in od Njega osebno, kot služabniki, ki postanejo sinovi, prejmemo dragocen košček ljubezni.